

myndigelse til at indrette Karantæne ved Landgrænsen. Men en saadan Bemyndigelse ligger sandelig ikke i denne Tidsgrænse, der er sat i § 1.

Der er et andet Punkt, som jeg maaske maa fremhæve, fordi det har en vis Betydning, i alt Fald synes jeg, at det eventuelle Udvalg burde være opmærksom derpaa. Den højtærede Minister fremhævede, at denne Afspærring i September Maaned var ikke, hvad jeg kaldte brutal, tværtimod, den var lempelig, og den blev lempet mere og mere. Det er meget rigtigt, men jeg er ikke ganske sikker paa, at den højtærede Minister netop paa Grund af den foreløbige Lov, der jo er enslydende med det her foreslaaede, i og for sig har en saadan Bemyndigelse til at gøre Bempelser, thi Bemyndigelsen gaar ud paa „at foranstalte, at al Persontrafik Syd fra over Grænsen bliver standset.“ Naar man altsaa giver Fuldmagt til at standse al Persontrafik, er det ikke dermed givet, at der deri ligger en Fuldmagt til sin at standse Persontrafikken til en vis Grad, til at lade visse Personer passere, medens andre ikke maa passere, og i hvert Fald er det vistnok ganske hensigtsmæssigt, hvis vi nu her bestemme os for Afspærring, og man mener, at den ikke bør være brutal, men at der bør tages Hensyn til de konkrete Omstændigheder, navnlig tages Hensyn til, hvorledes Sygdommen udvikler sig, at vi saa tillige saa de fornødne Bestemmelser, der give den højtærede Minister Anvisning paa, hvilke Bempelser, der efterhaanden kunne indføres.

Det glædede mig at erfare, at den højtærede Minister efter sin Mening har gjort, hvad der kunde gøres for at forhindre det svenske Forbud, endog saa ved Benyttelse af Telegrammer. Jeg skal nu ikke udtale nogen Tvivl i saa Henseende, men jeg vilde ganske vist føle mig mere overbevist, hvis den højtærede Minister havde villet meddele os, at det lige over for den svenske Regering var blevet erklæret fra dansk Side og navnlig i Tide — hvormed jeg mener i Dagene den 28de, 29de og 30te August — at saafremt Sverige vilde undlade at sætte Forbudet i Kraft, skulde den danske Justitsminister i Løbet af 12 eller 24 Timer skaffe en foreløbig Lov og etablere en Afspærring ved Landgrænsen. Hvis det ikke er lagt til Sverige: Vi skulle inden meget kort Tid etablere en Afspærring, saa have Svenskerne ikke haft den fornødne Motiv til at opgive den Foranstaltning, de traf den 31te August. Det er jo meget muligt, at det Dødsfald, der indtraf i Aarhus, nemlig Professor Walthers, har spillet sin Rolle

med Hensyn til den svenske Regerings Beslutning. Jeg tør ikke sige det bestemt, men jeg tror dog ikke, det blev konstateret før omtrent den 30te August, at Professor Walthers Sygdom var Kolera. Der er i ethvert Tilfælde ikke kommen nogen Smitte fra Aarhus, og at den svenske Regering skulde være saa rigoristisk, fordi der kom en Mand direkte fra Hamborg til Aarhus, som der døde af Kolera, som han havde ført med sig, at den, naar den højtærede Minister nu tilfagde den: fra i Morgen af finder Afspærring Sted, saa kunne lige Tilfælde ikke længer indtræde, saa skulde finde sig foranlediget til at erklære hele Danmark for kolerasmitte blot paa Grund af det enkelte Dødsfald i Aarhus, som ikke blev efterfulgt af andre Tilfælde (Justitsministeren: Jo!) naa ja, men i alt Fald ikke af andre Dødsfald af Kolera (Justitsministeren: Jo, der var et til.) naa ja, men hvis der har været et andet Dødsfald af Kolera i Aarhus eller Omegn, har det i alt Fald ikke været konstateret den 31te August, saa jeg kan ikke tro, at det har spillet nogen Rolle for den svenske Regering. Det, der har spillet Rolle for Sverige, var jo det, at enhver kunde fare ind over Landgrænsen, saaledes som Professor Walter gjorde, derfra fare videre til Sverige med Sunddamper og derved bringe Smitten over til Sverige. Smidlertid, saa meget tror jeg ganske vist, man vilde opnaa, hvis Rigsdagen beslutter sig til at give Ministeren den Bemyndigelse, som her er foreslaaet, at skulde der ad Aare — hvad Gud forbyde — indtræde en lignende Situation, og skulde der navnlig til Foraaret bryde Kolera ud igen i Hamborg, saa kunde man da haabe, at det danske Landgrænsforbud, hvis vi skulle have et saadant, kommer, før Svenskerne spærre af for os.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg finder mig i Anledning af den sidste erede Talers Bemærkninger opfordret til at udtale, at jeg jo ikke har sagt, at jeg vil faste Ansvar over paa Rigsdagen, dersom man vil ophæve Karantænen og andre Afspærringsbestemmelser, men jeg har sagt, at Rigsdagen maa dele Ansvar med mig ved at gøre det. Det har jeg sagt, og det synes mig at være saa indlysende som to og to er fire. Jeg opsatter Forholdene saaledes, at det, der passerede i Sommer, giver en stærkere Opfordring til med mere Bestemthed og Alvor at overveje et saadant Spørgsmaal, end vi nogen Sinde før have haft, og derfor er det netop, jeg